

[Justitsministeren.]

rørte Lovforslaget end Protesterne, og det ærede Medlem gav med den Fantasirigdom, som han lejlighedsvis udfolder, naar det drejer sig om Ting, han gerne vil kritisere, en helt urigtig Fremstilling af, hvad der var foregaaet mellem Dommer Anker og undertegnede. Det var naturligvis ikke bevidst urigtigt, for det ærede Medlem ved nemlig ikke ret meget om, hvad der er foregaaet i disse Forhandlinger, men det ærede Medlem kunde derfor ogsaa roligt have ladet dem ligge. Dommer Anker og jeg har talt ud om, hvem af os der har begaaet flest Dumheder, og det endte med, som jeg forudsagde, at jeg beholdt det sidste Ord, og at han blev langt Nummer eet. Jeg synes, at vi skulde lade det Spørgsmaal ligge, det hører Fortiden til, og jeg vil derfor kun gøre et Par Bemærkninger om det.

Det ærede 13de tingvalgte Medlem (Rytter) hævdede, at jeg i Forhandlingerne med Dommerforeningen snart havde været for kold og snart alt for varm. Maa jeg sige, at jeg har været ualmindelig lunken hele Tiden, og at Realiteten er følgende: Der blev efter min Mening begaaet en Fejl — ikke af mig, men da Ministeren har Ansvaret, kan altsaa det ærede Medlem indregistrere det som en Dumhed fra min Side — ved, at der ikke i rette Tid blev forhandlet med Dommerforeningen som Tjenestemandsorganisation. Denne Fejl søgte jeg at redressere saa hurtigt som muligt, og det, som den ærede Ordfører kalder, at jeg var alt for varm over for Dommerforeningen, bestod i, at jeg gav dem alle de Indrømmelser, som jeg syntes, at de qua Tjenestemænd havde Krav paa. Men Forhandlingen berørte ikke i mindste Maade Grundlaget for Lovforslaget eller Uoverensstemmelserne med Hensyn til Opfattelsen af Lovforslagets Grundlovsmæssighed, saa derfor var den Fremstilling, som det ærede 13de tingvalgte Medlem, den beskikkede Forsvarer for Dommer Anker, gav her, ganske ved Siden af. Deraf ser det ærede Medlem Faren ved at beskikke sig selv som Defensor. Han maa hellere overlade dette til mere uafhængige Magter fremtidig.

Det ærede 13de tingvalgte Medlem delte i øvrigt, som naturligt var, sin store Tale i to Afsnit: den første Afdeling berørte Disciplinærmyndigheden over Dommere, den

anden Genoptagelse af Straffesager. Med Hensyn til den første Afdeling, Bestemmelserne vedrørende Disciplinærmyndigheden over Dommere, erklærede det ærede Medlem, at der ingen Grund var til at fremsætte et saadant Forslag. Det er jo en noget voldsom Paastand.

Jeg skal søge at angive Grundene til Forslaget. De er for det første de Erfaringer, som jeg har gjort igennem de Aar, jeg har været Justitsminister, de mange Henvendelser, jeg har faaet fra forskellig Side, og som har bibragt mig det Indtryk, at der i vide Kredse i Befolkningen — det være sig berettiget eller uberettiget — hersker den Tro, at det kan ikke nytte noget at klage over en Dommer, fordi man skal klage til hans Kolleger. Endvidere har jeg haft den Grund til Forslaget — en Grund, som ikke specielt vedrører Disciplinærmyndigheden —, at Statistikken over Genoptagelser maatte vise enhver uhildet, at der var noget galt i den hittidige Ordning.

Jeg har endvidere en Grund, som bliver af større og større Vægt, tror jeg, efterhaanden som man er kommet ind i en temmelig skæv og farlig Udvikling herhjemme. Der kræves efter min Mening en noget anden Opfattelse end den, man, ogsaa støttet af Pressen, er kommet ind i, nemlig at man altid bør have Mistanke til Administrationen, og at man altid bør have Tillid til Domstolene. Efter min Opfattelse bør man altid paa Forhaand have Tillid til begge, baade til Administrationen og til Domstolene, og der maa kunne paavises noget særligt, hvis denne Tillid skal lide et Skaar. Her er man imidlertid inde i en Udvikling, som vi ogsaa har set i andre demokratiske Lande, nemlig at man fra en bestemt Del af Pressen, det er specielt den saakaldte nazistiske Presse, retter det ene Angreb efter det andet paa Administrationen og undergraver Tilliden til den, ogsaa i Sager — vi har set det endog gennem Forespørgsler i det høje Folketing —, hvor Administrationen slet ikke har noget Ansvar, fordi disse Sager har været bedømt ved Domstolene, endog ved Højesteret. Det er en Udvikling, som er meget farlig, og som jeg maaske et andet Sted vil gaa lidt dybere ind paa. Over for denne Udvikling, som tages under Armene af Sensationshensyn, ogsaa i visse Blade, der ikke hører til disse yderliggaaende Retnin-